

Ryttylän Eräveikot ry

HISTORIIKKI 1978-2018

Lippukunnan 40-vuotisjuhlassa 29.4.2018 historiikkina esiteltiin 6 henkilöä, jotka ovat vaikuttaneet merkittävästi lippukunnan alku-taipaleella. Jokaisesta henkilöstä oli koottu pieni henkilötarina muisteloineen sekä jokaisesta näytettiin partiokuva, joka laitetaan kehyksineen tarinan kanssa Kolon seinälle. Tarinat lukivat eri-ikäiset partiolaiset sudenpennuista aikuisiin. Tarinan lukemisen jälkeen lukija antoi tarinansa henkilölle muistoksi lippukunnan kynttilän, sillä suureksi iloksemme jokainen näistä henkilöistä oli juhlassa mukana!

Osa 1 PAAVO

Päätin kokeilumielessä käynnistää partiotoimintaa Ryttylässä vuoden 1977 alkupuolella. Toimintaan ilmoittautui kahden vartion verran poikia: Ilvekset ja Kärpät. Jo sananakin partio oli kylän pojille uusi - saatikka, mitä partiotoiminta tarkoittaa. Kaikki alkoi siis aivan alusta ja jatkui virallisena seuraavana vuonna, kun lippukunta juhlallisesti perustettiin. Partiotoiminnan täyttäessä viisi vuotta lippukunta sai oman lipun ja näin Ryttylän partiolaisista tuli sanan mukaisesti lippukunta.

Toimin lippukunnanjohtajana vuoteen 1986 saakka, jolloin 6-henkinen partioperheemme muutti Loimaalle. Paljon jäi hienoja ja unohtumattomia muistoja perheemme partiotaipaleesta Ryttylän Eräveikoissa. Kerran partiolainen, aina partiolainen.

Teimme useita yöretkiä Tervakosken Poukapirtille. Aluksi menimme sinne veneellä järven poikki. Varoittelin poikia, ettei vaan kukaan luiskahtaisi liukkaalta laiturilta veteen. Viimeksi minä olin menossa veneeseen ja kuinkas ollakaan jalkani luiskahti ja putosin kylmään veteen ja vaatteeni olivat tietysti läpimärkiä. Ei auttanut muu kuin käydä kotona Ryttylässä vaihtamassa vaatteet kuiviin. Sen jälkeen yöretki pääsi alkamaan Poukapirtillä.

Kerran päätimme Matin kanssa tutkia etukäteen reittiä Poukapirtille toiselta puolelta järveä metsän halki. Silloin ei vielä ollut tietä perille, vaan piti kävellä kallion yli. Oli sateinen ja pimeä syksyinen ilta. Otimme suunnan mökille. Näkyvyys pilkkopimeässä taskulampun valossa oli lähes olematon. Mukana olkapäälläni oli myös 4-vuotias poikani Mikko. Etenimme hitaasti puita, pensaita ja kiviä väistellen, ja jonkin ajan päästä havaitsimme iloksemme, että maasto alkaa laskea. Päätelimme, että pian saavumme järven rantaan mökille. Taskulampun valokiilaan tuli jotain heijastavaa. Arvelimme sen olevan Poukapirtin ikkunan. Yllätyksemme oli aikamoinen, kun se olikin Amazonin ikkuna. Siis olimmekin lähtöpisteessä. Tuli todistettua, että eksynyt kiertää ympyrää. Ei muuta kuin otimme uudestaan suunnan retkihohteeseemme. Toisella kerralla onnistuimme ja näin kävelyreitti retkikämpälle oli tsekattu. Seuraavana viikonloppuna oli taas unohtumaton yöretki Poukapirtillä.

Ryttylän Eräveikkojen täyttäessä 40 vuotta ensimmäiset partiolaiset ovat jo yli 50-vuotiaita. Varmaan joku tämän päivän partiolainen on jo eräveikko toisessa polvessa. Iloitsen, että aloittamani partiotoiminta jatkuu edelleen vireänä tällä kylällä.

Partiolaisena opit monia tärkeitä taitoja ja saat kokea unohtumattomia elämyksiä ja toivottavasti myös löydät elämän totuuden. Ryhmässä toimiminen merkitsee myös ystävyyttä. Yhteiset kokemukset ja elämykset saattavat johtaa elinikäisten ystävyyssuhteiden syntymiseen.

Vartion- ja laumanjohtajana olet ehdottomasti lippukunnan tärkein henkilö, toivottavasti sinun ryhmäsi on maailman paras lauma tai vartio. Pitäkää viiri ja lippu korkealla.

Teille kaikille eräveikoille, myös partiojohtajille, toivotan antoisaa ja onnellista partiotaivalta B-P:n ajatuksin:

*”Onni on jokaisen saavutettavissa, sekä rikkaan että köyhän.
Ja kuitenkin ovat verraten harvat ihmiset onnellisia.
Luulen syynä tähän olevan sen,
ettei enemmistö huomaa onnea silloinkaan,
kun se on heidän ulottuvillaan.”*

Osa 2 ULLA

Olen aloittanut partiotaipaleeni Tervakosken Tervastytöissä naapurikylässä. Toiminta Tervastytöissä oli alusta saakka mieleistä ja monipuolista. Parasta oli saada johdettavaksi oma vartio. Itsenäinen kokousten suunnittelu ja toiminta vertaisryhmässä oli antoisaa. Tuolta ajalta on monta hyvää muistoa ja elinikäisiä ystäviä.

Ajatus omasta lippukunnasta Ryttylässä virisi meidän opettajien kesken 1970-luvun lopulla. Pojat ehtivät ensin, mutta tyttöjä partiolaisuus houkutti myös kovasti. Tytöt tulivat pyytämään, että hekin pääsisivät partiolaisiksi. Lupasin harkita asiaa, jos joku muu lähtisi kanssani puuhaamaan omaa lippukuntaa. Soili, oppilaani äiti ja vanhastaan innokas partiolainen, ilmoittautui mukaan.

Mielestämme pienen kylän aktiivisia voimia ei kannattanut hajottaa kahden lippukunnan hallintoon ja toimintaan. Niinpä, aikamoisella ympärillä ja väsytystaktiikalla saimme aikaan sovun yhteislippukunnan perustamisesta. Päätös osoittautui viisaaksi ja kauaskantoiseksi.

Rakensimme joukolla innokkaasti uutta lippukuntaa. Monet tuolloin aloitetut traditiot kantavat vielä nyt, 40 vuotta myöhemmin. Puurojuhla, itsenäisyyspäivän soitokulkue, aattoillan partiolaishartaus kirkolla, lupauksen-antotilaisuudet, monipuolinen retki- ja leiritoiminta ja yhteistyö lähiseutujen partiolaisten kanssa.

Mieleisiä muistoja noilta vuosilta on lukuisia. Ihan erityinen oli päivä, jolloin lähettiin retkelle salaiseen paikkaan. Partiolaisille oli jaettu tiedotteet ja pyydetty tulemaan palokopin pihalle. Sieltä retki jatkuisi jonnekin ennalta tuntemattomaan kohteeseen. Hämmästykseni oli melkoinen, kun satakunta lasta polkupyörineen oli saapunut paikalle.

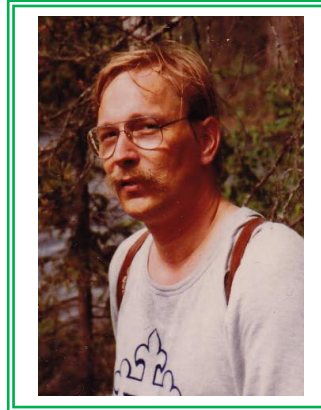
Retken kohde pysyi yllätyksenä aina perille saapumiseen saakka. Pyöräilimme Puujoen rantaan, Kansanlähetykseltä vuokratulle tontille. Sinne oli tuotu jo kasa hirssiä. Niistä rakentuisi kokouspaikka partiolaisille. Tuosta retkestä saakka Puujoen ranta ja sinne rakennettu Partiomaja ovat olleet lippukunnan ahkerassa käytössä.

Terveisinä haluan todeta, että partio on hieno harrastus. Partio on asenne. Partio on monipuolista. Partiossa jokainen voi löytää vahvuutensa. Partiossa tarvitaan meitä jokaista. Partiolainen, kysy: Miten voin palvella ja auttaa?

Osa 3 ISTO

Partiourani on alkanut vuonna 1950 Tampereen Härmälässä. Härmälän Haukkojen toimintaan osallistuin aktiivisena, viikoittaisesti toimien aina armeijavuoteeni asti.

Muutimme Ryttylään 1970-luvun alkupuolella tultuani nuoren Kansanlähetyksen palvelukseen. Lastemme ja heidän ikätovereittensa kasvatusta tukemaan päätimme perustaa Ryttylään partiolippukunnan. Paavon kanssa käynnistimme partiosuunnitelmat ja saimme vankan joukon vanhempia mukaan. Saimme tukea partiolle kunnan nuorisotoimelta, Kansanlähetykseltä ja seurakunnalta.

Itse toimin näissä organisaatioissa partion taustatekijänä, kun Paavo vei asiaa eteenpäin partiopiireissä ja lasten vanhempien keskuudessa. Lippukunnan viralliseksi taustayhteisöksi muodostettiin Hausjärven seurakunta. Tämä on alusta alkaen ollut keskeinen ja luovuttamaton side.

Paavon muutettua työnsä saattelemana Loimaalle, otin lippukunnan johtamisen tehtäväkseni, koska sain vahvan luottamuksen siihen lasten ja nuorten vanhemmilta.

Minun kädenjälki lippukunnassa näkyy Partiomajalla. Neuvottelin sen tonttialueesta Puujoen rannalta sopimuksen Kansanlähetyksen kanssa. Samaan aikaan neuvottelin kunnan kanssa siitä, että Valkjärven leirialueen vanha sauna eli purettava hirsirakennus saatiin Valkjärven leirialueen uudistamisen yhteydessä Puujoen rantaan. Partiomajan siirtotalkoot yhdistivät hienolla tavalla partiolaisten vanhempia ja taustayhteisöjä. Vastavuoroisesti kunnalta saatuun hirsimajaan nähden suunnittelin uuden majarakennuksen kunnallisia leirejä varten Valkjärvelle.

Lisäksi suunnittelin taustatyöskentelyn merkeissä lippukunnalle lipun. Sellaisen, joka on heraldisesti oikein ja symbolisoi paikkakuntaa. Vино sininen palkki symbolisoi Puujokea, kotamaja asutusta, taajamaa eli Ryttylän kylää ja havu partion erähenkisyyttä ja luonnonrakkautta. Väreinä ovat isänmaamme värit.

Kun omat poikani aikuistuivat ja muuttivat kukin tahoilleen, ja kun oma työkuvani edellytti pitkiäkin jaksoja matkoilla ja ulkomailla työskentelyä, etäännyin lippukunnan arjesta. Muutin myös naapurikuntaan, mutta lippukunnan vilkasta elämää olen ilolla saanut seurata koko sen olemassaolon ajan.

Osa 4 SOILI

Tulin mukaan lippukunnan toimintaan aktiivijäsenenä heti, kun tyttöjen partio-toiminta kylällä alkoi. Ullan kanssa olin voimakkaasti vaikuttamassa siihen, että lippukunta muuttui niin nopeasti poikalippukunnasta sekalippukunnaksi. Iän karttuessa partioitehtävät ovat vähentyneet, mutta tapahtumissa olen ollut mukana vielä 2010-luvulla. Partionimeni oli pitkään Tähti.

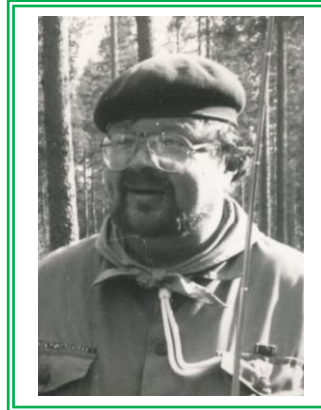

Parhaat partiomuistoni liittyvät ihan yleiseen partiotoimintaan. Alussa vedin sudarilaumaa Ullan kanssa. Suurleirit, kuten Miilu ja Tervas, ovat olleet minulle ikimuistoisia. Esimerkiksi Tervakselta jäi elinikäinen ystävä Brightonista, Jenny, joka oli leirin jälkeen kotonamme home hospitality -vieras.

Terveisinä haluan korostaa luonnon merkitystä tämän päivän partiolaisille. Luonnossa elämällä ja liikkumalla oppii arvostamaan ja kunnioittamaan elämää sen kaikissa muodoissaan. Erityisesti toivon, että menette Lappiin vaeltamaan. Se on ollut minulle aina todella tärkeä asia. Aikanaan tein itselleni vaellukselle rinkan pajusta!

Osa 5 KARI

Tulin mukaan Eräveikkojen toimintaan heti toiminnan alussa. Vuosikausiksi mieluisin tehtävä muodostui retkien, leirien ja tapahtumien järjestämisestä. Ja niitä oli partiopolullani useita.

Parhaat muistot liittyvät juurikin lukuisiin leireihin ja varsinkin niiden legendaarisiin iltanuotioihin, jotka olivat ominta aluettani. Kukapa ei muistaisi vaikkapa kertomusta Oferoksesta tai "kolme miestä ilman päätä" -kummitusjuttua! Mieleepi on jäänyt myös lippukunnan 10-vuotisjuhlan yhteydessä esitetty Prinsessa Ruusunen -näytelmä, jossa esiinnyin samalla näyttämöllä Minna-tyttäreni kanssa, joka on toiminut Eräveikoissa myös pitkään.

Terveisinä haluan korostaa luonnon merkitystä tämän päivän partiolaisille. Luonnossa elämällä ja liikkumalla oppii arvostamaan ja kunnioittamaan elämää sen kaikissa muodoissaan. Erityisesti toivon, että menette Lappiin vaeltamaan. Se on ollut minulle aina todella tärkeä asia.

Osa 6 SEPPO

Partiopolkuni alkoi partiolupauksenannolla vuonna 1955 Tervakosken Tervaspöjissa. Eräveikkoihin tulin mukaan, kun tyttäreni innostui partiosta. Olen toiminut partiopolulani vartionjohtajana, lippukunnanjohtajana, vanhempainneuvoston puheenjohtajana, hallituksen jäsenenä, kalustovastaavana ja majanisäntänä. Olen ollut yhteensä yli 50 partioleirillä.

Pitkän partiopolkuni vaikuttimena ovat olleet omat lapset, Hanna ja Petteri, jotka ovat olleet pienestä pitäen aktiivisesti partiossa mukana. Ja ovatpa myös lastenlapset tulleet vaarin esimerkin perässä mukaan. Oma vaarini, äitini ja sisarukset ovat olleet myös partiolaisia, joten partio on kirjaimellisesti ollut tapa elää. Enkä ole halunnut tätä elämäntapaa muuttaa. Eikä taida olla päivääkään ettei jokin partiojuttu pyörähdä mielessä!

Partiomuistojani on vaikka kirjan verran, mutta ehkä mieleenpainuvimpana on kesän 2004 Tarus-suurleiri Padasjoella. Itse en leirille osallistunut, mutta elin leiriläisten mukana ajaen useita kertoja leirille viemään lisää kaminoita ja pressuja. Leirin aikana toisinaan meni yöunetkin ajattellessa sitä suurta sadevesimäärää ja partiolaisia likomäärässä metsässä teltoissaan. Leiri päättyi kuitenkin auringonpaisteeseen ja hymyileviin suihin. Armeijan upseerit kertoivat, että armeijaväki olisi evakuoitu jo paljon aiemmin sellaisista olosuhteista.

Lisäksi lukuisat leiri-iltanuotiot kera ystävien ja räiskäleen paiston kuuluvat partiomuistojeni parhaimmista. Upeita hetkiä ovat olleet kokoontumiset iltanuotiolle soihdujen ja myrskylyhtyjen himmeässä valossa aivan hiljaisuudessa. Eräveikkojen alkuajoilta muistan myös useat Karin kanssa pidetyt leirit.

Terveisinä nuorille partiolaisille totean, että partio harrastuksena kasvattaa ihmisenä ja opettaa ryhmässä toimimista. Luonto ja luonnontuntemus ovat hyviä oppeja elämään. Koloillat ovat tärkeitä partio-oppimisen kannalta, ja leirit ovat partion suola. Metsästä löytyy aina rauha, kun sinne menee. Hienompaa ei ole kuin istua iltanuotiolla ystävien kanssa. Toisinaan siinä voi mennä koko yönkin.
